

Лаодікея - номер три

Які правила?

Jeff Pippenger

2023-08-30

"Ми повинні самі знати, що становить християнство, що є істиною, якою є віра, яку ми прийняли, якими є біблійні правила — правила, дані нам найвищим авторитетом."
Матеріали 1888 року, 403.

Впродовж кількох років Future for America стверджує, що сім церков Об'явлення представляють не лише історію сучасного Ізраїлю від часів апостолів до кінця світу, а й давнього Ізраїлю від часів Мойсея до побиття камінням Степана. Піонери адвентизму не навчали цієї істини, але вони розуміли та застосовували принципи, що її обґрунтовують. Ісус звичає кінець від початку, а давній Ізраїль є прообразом сучасного Ізраїлю. Отже, будь-яка істина, що є частиною пророчих ознак сучасного Ізраїлю, також існувала в давньому Ізраїлі.

До періоду міллетитів традиційний християнський погляд на сім церков полягав у тому, що вони представляли реальні церкви в Малій Азії за часів Івана. Традиційний погляд також передбачав, що настанови окремим церквам можна розуміти як конкретні настанови різним церквам упродовж усієї християнської історії, а ті самі настанови й застереження стосуються також окремих християн. Вони також розуміли, що сім церков представляють сім періодів церковної історії від часів учнів до кінця світу. Ці погляди передували періоду міллетитів. Ті чотири положення щодо семи церков, які становлять традиційний погляд, що передував Вільяму Міллеру, ґрунтувалися й ґрунтуються на «історицистському» тлумаченні Біблії. Саме цю методологію Божі ангели спонукали Вільяма Міллера прийняти.

Сім церков Азії — це історія Церкви Христової в її семи формах, у всіх її звивинах і поворотах, у всьому її процвітанні й злигодах, від днів апостолів і аж до кінця світу. Сім печаток — це історія діянь влад і царів землі щодо Церкви, а також Божого захисту Його народу протягом того ж часу. Сім сурм — це історія семи особливих і тяжких судів, насланих на землю, тобто на Римську державу. А сім чаш — це сім останніх кар, насланих на Папський Рим. Усе це перемежовується багатьма іншими подіями, вплетеними, мов притоки, що наповнюють величну ріку пророцтва, доки все не приводить нас до океану вічності.

Це, на мою думку, — план пророцтва Івана в книзі Об'явлення. А той, хто бажає зрозуміти цю книгу, мусить мати ґрунтовні знання інших частин Слова Божого. Образи й метафори, ужиті в цьому пророцтві, не всі пояснюються в ньому самому, але їх слід знаходити в інших пророків і пояснюються вони в інших місцях Писання. Отже, очевидно, що Бог призначив вивчення цілого, аби здобути ясне знання будь-якої частини. Вільям Міллер, Лекції Міллера, том 2, лекція 12, 178.

Сестра Вайт погоджувалася та відстоювала «історичний» погляд, якого дотримувався Міллер, але вона додала глибше розуміння Книги Об'явлення, ніж те, яке мав Міллер, бо Міллер не усвідомив природи святилища такою, якою вона є насправді. Він розумів святилище як землю. Сестра Вайт зрозуміла, що коли Ісус подавав пророцтва, викладені в Книзі Об'явлення, Христос робив це у поєднанні зі Своїм служінням як небесний Первосвященик.

Коли Іван обертається й бачить Христа, Він ходить поміж свічниками у священницьких шатах, а свічники розташовані у Святому місці, і, отже, це відбувається в історії після Його вознесіння, але до того, як Він перейшов у Святе Святих у 1844 році. Міллер не міг зрозуміти значення цієї реальності. Так само не зрозуміли б цього Тіндейл, Лютер чи Джон Вікліф, як і будь-хто з ранніх реформаторів. Істина є прогресивною, вона сяє все яскравіше й яскравіше аж до досконалого дня.

Великий принцип, так благородно відстоюваний Робінсоном та Роджером Вільямсом, що істина розвивається, що християни мають бути готові прийняти все світло, яке може засяяти зі святого Божого слова, був втрачений з поля зору їхніми нащадками. Протестантські церкви Америки — як і Європи також — так щедро обдаровані благословеннями Реформації, не спромоглися просуватися далі шляхом реформи. Хоч час від часу з'являлися деякі вірні мужі, щоб проголошувати нову істину й викривати давню, довго плекану помилку, більшість, як юдеї за днів Христа або паписти за часів Лютера, задовольнялася тим, щоб вірити, як вірили їхні батьки, і жити, як вони жили. Тому релігія знову виродилася у формалізм; а помилки й забобони, які були б відкинута, якби церква продовжувала ходити у світлі Божого слова, зберігалися й плекалися. Так поступово згас дух, натхнений Реформацією, аж доки в протестантських церквах не постала майже така сама потреба в реформі, як у Римській церкві за часів Лютера. Панували та сама світськість і духовна заціпенілість, подібне шанування людських думок і підміна учення Божого слова людськими теоріями. Велика боротьба, 297.

Якщо не визнається той факт, що істина розвивається поступово протягом історії, тоді значущість будь-якого нового світла в цьому останньому поколінні може цілком виявитися неможливою для розпізнання. Щойно людина перестає розуміти прогресивну природу «істини», вона автоматично починає покладатися на традиції, звичаї та зіпсуте людське керівництво.

Методологія, яку застосовував Міллер, є віхою, що проходить крізь усю пророчу лінію, яка свідчить про розвиток біблійної істини, що розпочався з апостолів. Проте у вісі, представленій Міллером, ми знаходимо початок, який вимагає відповідника наприкінці. Більшість так ніколи й не розуміє цих реалій, але не так із Сатаною.

Сатана противився істині та її розвитку від свого бунту на небі й далі. Коли в історії настав момент, коли реформатори почали чітко розуміти, як вивчати Біблію, Сатана вчинив, як завжди, і запровадив підміни. Історичні свідчення його діяльності з підміни істини показують, що єзуїти, такі як Рібера та Луїс де Алькасар, спрямували свою фальшиву методологію саме проти книги Об'явлення. Зіпсована методологія, яку називають

«претеризмом», бере початок у II–III століттях; її двома головними представниками були Євсевій Кесарійський (260–339) та Вікторин Петовійський (помер близько 304). Обидві ці ранні історичні постаті просували методологію, яка стверджувала, що книга Об’явлення здійснилася за часів Римської імперії та пов’язується з такими історичними постатями, як сумнозвісний імператор Нерон.

У дев’ятнадцятому столітті Джон Дарбі (1800–1882) зі Сполученого Королівства запровадив ще одну сатанинську методологію, яку також було внесено до виносок «Біблії-троянського коня», що зветься «Довідкова Біблія Скофілда», яку ми раніше ідентифікували.

«Диспенсационалізм» — це богословська система, що поділяє історію та Божу взаємодію з людством на окремі періоди, або «диспенсації», у яких Бог здійснює Свій план по-різному. Зазначаю це тут, бо це одна з облуд, яку було внесено до руху «Future for America» голосами з тієї самої місцевості, де Дарбі поширював свої сатанинські ідеї. Ідеї Дарбі, що атакували «Future for America», супроводжувалися філософією так званого сучасного руху «woke», який просуває ту саму анархію, уособлену Французькою революцією, і ту саму розпусту, уособлену Содомом і Гоморою.

Сьогодні богослови сучасного адвентизму застосовують систему розкладання біблійних істин на частини, що ґрунтується на двоїстій системі тлумачення Біблії, яку вони використовують, аби підірвати та заперечити як Біблію, так і Дух пророцтва. Вони поділяють людей на фахівців з біблійних мов або фахівців з біблійної історії. Таким чином, богослови адвентизму сьогодні контролюють свідомість лаодикійського адвентизму, тлумачачи Боже Слово, спираючись на падше людське розуміння історії або мови. Ці сучасні вияви помилки, які часто використовували для нападів на вістку, яку ви зараз читаете, будуть розглянуті далі в цих статтях, коли ми розглядатимемо символізм Французької революції. Сатана живий і знає, що його час короткий. Останнє правило з правил Міллера, номер чотирнадцять, завершується таким абзацом.

«Богослов’я, яке викладають у наших школах, завжди засноване на якомусь сектантському віровченні. Може й підійде взяти чистий розум і вкарбувати в нього щось таке, але це завжди закінчується фанатизмом. Вільний розум ніколи не задовольниться поглядами інших. Якби я навчав молодь богослов’я, я б спочатку з’ясував їхні здібності та склад мислення. Якби з цим було гаразд, я спонукав би їх самостійно вивчати Біблію і відпустив би їх вільними робити добро світові. Але якби вони не мали власного розуму, я б таврував їх чужим мисленням, написав би на їхньому чолі „фанатик“ і відправив би їх у світ рабами!» Вільям Міллер, Твори Міллера, том 1, 24.

У період одразу після життя Івана Одкровенця, а також у часи Реформації, сатана активно створював фальшиву пророчу методологію, щоб заплутати й знищити справжній біблійний аналіз. Те, що іноді випадає з уваги в цих історичних фактах, — це те, що всі ті сатанинські методології були спрямовані безпосередньо не на якусь іншу книгу, а саме на книгу Одкровення. Саме вона була предметом уваги кожного з цих пропагандистів сатанинської плутанини. Книга Одкровення завжди була мішенню сатани. Сатана знає, що саме проти книги Одкровення він має вести війну. Коли ми усвідомлюємо цей факт, тоді можемо

розпізнати ще одну невидиму реальність, що затьмарена іншою значною істиною.

Хибна методологія єзуїтів була покликана перешкодити чіткому розумінню того, що папа Римської церкви є антихристом біблійного пророцтва. Кожен без винятку протестантський реформатор зрештою визнав і ототожнив цю істину. Тому, коли в минулому точну історію таких осіб, як Рібера і Луї де Альказар, публічно викладали — усним словом і через публікації, — цю історію використовували з метою продемонструвати сатанинські зусилля, спрямовані на перешкодження правильному розумінню «чоловіка гріха». Письмові чи усні свідчення, що викривали мету запровадження цих сатанинських методологій, є правильними в межах своїх тверджень, але Сатана намагався приховати більше, ніж просто біблійні докази, які ототожнюють антихриста з папою Риму.

У книзі Об'явлення є істини, які були приховані плутаниною, породженою цими хибними системами біблійного тлумачення, що виходять за межі теми про людину, число якої — шістсот шістдесят шість. Одна з цих істин безперечно відкривається, коли сім церков розуміють у їхній повноті розвитку. У семи церквах містяться істини, які безпосередньо говорять про історію, що розпочалася 11 вересня 2001 року і завершується кризою недільного закону. Сатана намагався тримати це світло прихованим і вигадав сатанинські методології, щоб затьмарити кілька перлин істини, що містяться в книзі Об'явлення, і не лише ідентифікацію римського папи як антихриста.

До того, як у 538 році було виявлено «чоловіка гріха», такі люди, як Євсевій і Вікторин, нападали на книгу Об'явлення, намагаючись затьмарити піднесення папської влади. Пізніше в історії Христос виконав Свою обітницю Тіятирі й явив ранкову зорю Реформації (Вікліф), а згодом Сатана висунув дві видатні історичні постаті, щоб відстоювати й продовжувати його сатанинську справу. Затяжна війна за розвиток істини, яка досягає свого апогею, коли розкривається таємниця книги Об'явлення (безпосередньо перед закінченням часу випробування), включає світло від семи церков, якого Міллер ніколи не визнавав, як і Сестра Вайт, але легко показати, що і Міллер, і Дух Пророцтва підтримують нове світло, бо нове світло ніколи не суперечить старому світлу.

Факт у тому, що ми маємо істину, і ми повинні з непохитною твердістю триматися позицій, які не можуть бути похитнуті; але ми не повинні з підозрою дивитися на будь-яке нове світло, яке Бог може послати, і говорити: Справді, ми не бачимо, що нам потрібне ще якесь світло понад ту стару істину, яку ми досі прийняли і в якій утвердилися. Поки ми тримаємося цієї позиції, свідчення Правдивого Свідка звертає до нас свій докір: «І не знаєш, що ти жалюгідний, і нещасний, і вбогий, і сліпий, і нагий». Ті, хто вважають себе багатими і такими, що збагатилися, та ні в чому не мають потреби, перебувають у стані сліпоти щодо свого справжнього стану перед Богом, і цього не знають. Review and Herald, 7 серпня 1894 року.

Основний критерій щодо нового світла полягає в тому, чи суперечить воно усталеній істині та чи підтримує основоположні істини.

«Коли сила Божа свідчить про те, що є істина, ця істина має стояти навіки як істина. Жодні подальші припущення, що суперечать світлу, яке дав Бог, не повинні прийматися до уваги. З'являтимуться люди з тлумаченнями Писання, які для них є істиною, але які не є істиною. Істину для цього часу Бог дав нам як основу нашої віри. Він Сам навчив нас, що є істина. Один постане, і ще інший, з новим світлом, яке суперечить світлу, яке Бог дав у супроводі виявлення Свого Святого Духа». Вибрані вісті, книга 1, 162.

Книга Об'явлення була мішенню нападів Сатани відтоді, як Іван записав послання, що містяться в ній. Ісус сказав:

А блаженні очі ваші, бо бачать, і вуха ваші, бо чують. Бо, істинно кажу вам, багато пророків і праведників бажали бачити те, що ви бачите, та не бачили; і чути те, що ви чуєте, та не чули. Матвія 13:16, 17.

Благословення, пов'язане з тим, щоб бачити й чути, — це благословення розуміння послання Об'явлення Ісуса Христа. Коли Іван представляв тих, хто в «останні дні» бачать і чують це послання, він упав, щоб поклонитися ангелу Гавриїлу, який відразу сказав Іванові не робити цього.

І я, Іван, бачив ці речі й чув їх. І коли я почув і побачив, упав до ніг ангела, щоб поклонитися йому, який показував мені ці речі. Тоді він каже мені: Гляди, не роби цього; бо я співслуга твій і братів твоїх, пророків, і тих, що зберігають слова цієї книги; Богові поклоняйся. Об'явлення 22:8, 9.

Гавриїл і Іван — обидва створені істоти, які мають поклонитися лише Творцеві. Багато пророків і праведників, у тому числі й ангели, бажали «побачити» й «почути» вістку Опівнічного Крику, коли вона повториться наприкінці світу.

Христос сказав: «Блаженні ваші очі, бо вони бачать; і ваші вуха, бо вони чують. Бо істинно кажу вам, що багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, та не побачили; і почути те, що ви чуєте, — та не почули» [Матвія 13:16, 17]. Блаженні ті очі, що бачили те, що було побачене в 1843 і 1844 роках.

"Звістка була дана. І не слід зволікати з повторним проголошенням звістки, бо знаки часу сповнюються; завершальна праця має бути виконана. Велика праця буде звершена за короткий час. Незабаром за Божим призначенням буде дана звістка, що переросте у гучний клич. Тоді Даниїл постане у своїй долі, щоб дати своє свідчення." Видання рукописів, том 21, 437.

Те, що праведні мужі (Іван) та їхні співслуги (ангели) бажали побачити, — це остаточне сповнення Опівнічного крику наприкінці адвентизму, коли земля буде осяяна Божою славою. Те остаточне виявлення сили в пізньому дощі спричинюється зняттям печатей з Об'явлення Ісуса Христа.

Про це спасіння допитувалися й старанно досліджували пророки, які пророкували про благодать, що мала прийти до вас: досліджуючи, який це час або який саме час означував Дух Христа, що був у них, коли Він наперед свідчив про страждання Христа

та славу, яка мала настати потому. Їм було відкрито, що не собі самим, а нам служили вони тим, що нині сповіщено вам тими, хто звістив вам Євангеліє Святим Духом, посланим із небес; у що ангели бажають зазирнути. Тому підпережіть стегна вашого розуму, будьте тверезі й сподівайтесь до кінця на благодать, що буде принесена вам при об'явленні Ісуса Христа. 1 Петра 1:10-13.

Пророки, праведники й ангели бажали жити в час, коли «благодать», або сила Божа, виливається під час остаточного звершення Опівнічного крику. Ця «благодать», тобто творча сила Божа, приходять до людей, коли розкривається Об'явлення Ісуса Христа. Сатана знає, що шлях передання творчої сили Божої Його народові здійснюється через звістку, яка розкривається в книзі Об'явлення, і тому він доклав усіх зусиль, щоб заплутати, придушити та приховати світло, що міститься в книзі Об'явлення. Це світло — не просто виявлення людини гріха, бо цю істину всебічно засвідчили всі протестантські реформатори ще багато століть тому.

Я був у Дусі в день Господній, і почув за собою великий голос, ніби сурми, що говорив: Я Альфа і Омега, Перший і Останній; і що ти бачиш, напиши в книгу та пошли до семи церков, що в Азії: до Ефесу, і до Смирни, і до Пергаму, і до Тіятири, і до Сард, і до Філадельфії, і до Лаодикії. І я обернувся, щоб побачити голос, що говорив зі мною. І, обернувшись, побачив сім золотих світильників; і посеред семи світильників — когось подібного до Сина Людського, в одежі до ніг і підперезаного по грудях золотим поясом. Його голова та волосся були білі, як вовна, білі, як сніг; а очі Його — як полум'я вогню; а ноги Його — подібні до блискучої міді, наче розжарені в печі; а голос Його — як шум багатьох вод. І в правій Його руці — сім зір; а з уст Його виходив гострий двосічний меч; а обличчя Його — як сонце, що сяє у своїй силі. І коли я побачив Його, упав до Його ніг, немов мертвий. І Він поклав на мене праву руку, кажучи мені: Не бійся; Я — Перший і Останній; Я — Той, Хто живе, і був мертвий; і ось Я живу на віки віків, амінь; і маю ключі від аду й від смерті. Напиши те, що ти бачив, і те, що є, і те, що має статися після цього. Об'явлення 1:10-19.

Хоча адвентизм дотримувався історичистської методології, адвентисти визнавали, що всі церкви з другого і третього розділів книги Об'явлення повторюються в останній церкві. На жаль, наприкінці дев'ятнадцятого століття сатана вже засліплював адвентизм щодо священної методології — її збереження, захисту та практики — як невід'ємної частини їхньої відповідальності бути «зберігачами великих істин пророцтва». Навіть коли в адвентизмі цю методологію відкладали, усе ще знаходилися ті, хто продовжував застосовувати священну методологію. Ми використовуємо книгу «Story of the Seer of Patmos» як свідчення того, що застосування всіх церков до історії Лаодикії є правильним застосуванням пророцтва. Нижче наведено уривки з тієї книги, які підтверджують думку, на яку я посилаюся.

"Слід пам'ятати, що, як досвід Ефеса, Смирни та Пергама повториться в останній церкві перед другим пришестям Христа, так і історія Тіятири матиме свій відповідник в останньому поколінні." Стівен Н. Гаскелл, Історія провидця з Патмоса, 69.

Гаскелл слушно зазначає, що досвід перших чотирьох церков повторюється, або, як він каже, «матиме свій відповідник в останньому поколінні».

Він провів випробування, але усе вказувало вперед на 1843 рік як на час, коли світ має зустріти свого Спасителя. Стан народу під час першого пришествя Христа тепер повторився. Стівен Н. Гаскелл, Історія пророка Патмоса, 75.

Гаскелл говорив про те, що Вільям Міллер визначив 1843 рік як час Другого пришествя Христа, і стверджував, що умови першого пришествя повторилися за часів міллеритів. Гаскелл мав рацію, і сестра Вайт підтверджує, що самого Міллера представляв Іван Хреститель.

Як Іван Хреститель возвіщав перше пришествя Ісуса і приготував шлях для Його пришествя, так і Вільям Міллер і ті, що приєдналися до нього, проголосили друге пришествя Сина Божого. Ранні твори, 229.

Гаскелл навіть зазначає, що у період історії Пергама (третьої церкви, яка символізує компроміс християнства з ідолопоклонством) повторилася історія Сардіса, п'ятої церкви.

Був час в історії Пергама, коли християнство вважало, що язичництво померло; але насправді релігія, яка, здавалося, була переможена, перемогла. Охрещене язичництво увійшло до церкви. У часи Сард ця історія повторилася. Стівен Н. Гаскелл, Оповідь пророка з Патмоса, 75, 76.

Церква в Сардах була церквою Реформації, яка прокинулася і виступила проти сатанинських облуд папства, але, перш ніж її праця була завершена, вона вже почала повертатися до Рима. Вона думала, як і Пергамська церква, що папізм мертвий, але насправді він ще живий. Гаскелл також зазначає, що церкву останку осявають «накопичені промені всіх минулих віків».

"На цю останню церкву — останок — сяють зібрані промені всіх минулих віків." Стівен Н. Гаскелл, Оповідь пророка з Патмоса, 69.

Я не стверджую, що Гаскелл визнавав, що послідовна історія, представлена сімома церквами, також сповнилася в історії стародавнього Ізраїлю, але він безперечно відстоює цю істину, коли пише, що "накопичені промені всіх минулих віків" "освітлюють" "останню церкву." Стародавній Ізраїль входить до "променів" "минулих віків." І хоча він відстоює принципи, необхідні для розпізнання символізму семи церков в історії стародавнього Ізраїлю, я не впевнений, наскільки глибоко він усвідомлював паралелі, представлені тими символами. Я також впевнений, що він не розпізнав ще важливіший аспект історій, представлених сімома церквами, аспект, до якого ми підходимо.

Ми звернемося до цієї істини в нашій наступній статті.